

DE BIJLMERWEIDE MET ANDERE OGEN

Waling Lopez

WRAAK IN DE NACHT

Zij hoorde zichzelf schreeuwen terwijl ze wakker werd en wist dat ze al een tijdje aan het schreeuwen moet zijn geweest. Het was koud in de kamer maar zij was bedekt met zweet; het gutste neer van haar gezicht en schouders, door de voorkant van haar nachthemd. Haar rug was nat en het laken eronder vochtig.

Ze begon meteen te rillen.

"Gaat het goed met je?", vroeg haar man.

Ze kon even niet antwoorden. Ze had haar knieën opgetrokken en haar armen er stevig omheen gevouwen om het beven te stoppen. Haar man naast haar leek een donker, buitenaards wezen, afgetekend tegen het vaag glanzende laken. Als ze naar hem keek begon ze weer te trillen.

"Helpt het als ik het licht aandoe?", vroeg hij.

"Nee!", riep ze fel. "Blijf stil ... alsjeblieft!"

En dan was er alleen het regelmatige tikken van de wekker, maar dat voelde ook als een soort dreiging. "Is het weer gebeurd?"

"Ja,", zei ze. "Precies hetzelfde. En alsjeblieft, raak mij niet aan!" Hij had haar benaderd, donker tegen het lichte laken.

"Deze droom", begon hij voorzichtig, "was het... was ik...?" Tactvol onthield hij zich van de vraag, langzaam van positie veranderend zonder haar angst aan te jagen.

Maar ze beheerste zich langzaam, ze begon kalmer te worden. Zij ontspande haar handen en legde de palmen hard en plat tegen het matras.

"Ja", zei ze. "Alweer de slangen. Ze kropen over mijn hele lijf. Grote en kleintjes, honderden waren het. De kamer was er vol mee en nog meer kwamen door de deur en ramen. De kast was vol met slangen, zo vol dat ze onder de deur de vloer opkwamen..."

"Rustig aan", zei hij. "Weet je zeker dat je erover wil praten?"

Zij gaf geen antwoord.

"Zal ik nu het licht aandoen?", vroeg hij haar zachtjes.

Na enige aarzeling zei ze, "Nog niet. Ik durf het nog niet aan."

"Oh", zei hij op een toon vol begrip. "Dan is dat deel aan het eind van de droom..."

"Ja."

"Misschien is het inderdaad beter om er niet over te praten."

"Laten we erover praten." Ze probeerde te lachen maar het kwam eruit als gehoest. "Je zou denken dat ik eraan gewend raak. Hoeveel nachten nu?"

De droom begon altijd met het kleine slangetje die langzaam over haar arm kroop en haar aanstaarde met gemene rode ogen. Zij wierp het van zich af terwijl ze overeind ging zitten. En dan gleed een andere over het dekbed, dikker, sneller. Die slingerde ze ook weg en sprong het bed uit om op de vloer te gaan staan. Eentje glibberde onder haar voet terwijl een andere door haar haar kronkelde, over haar ogen, en door de nu geopende deur stroomden ze naar binnen zodat ze gedwongen was om weer op het bed te springen, en schreeuwend naar haar man te reiken.

Maar in haar droom was haar man niet aanwezig. Wat naast haar op het bed lag, donker en in contrast met de lichte lakens, was een enorme slang. Ze realiseerde het pas toen ze haar armen er omheen had geslagen.

"Doe nu het licht aan", beval ze. Haar spieren trokken samen, de kracht verspreid over haar lichaam terwijl het licht de kamer overstroomde. Haar dijen spanden aan, klaar om uit bed te springen in geval dat...

Uiteindelijk bleek de donkere gedaante toch haar man te zijn.

"Lieve hemel", zuchtte zij en ontspande helemaal, wegzakkend in het matras.

"Ben je verbaasd?", vroeg hij met een spottende glimlach.

"Elke keer", vertelde ze hem, "elke keer ben ik zeker dat je er niet bent. Ik ben dan van overtuigd dat er

een slang ligt." Ze raakte zijn arm om zich te verzekeren.

"Zie je nu hoe dwaas dit allemaal is?", zei hij zachtjes, geruststellend. "Als je het nu kunt vergeten. Als je nu mij kunt vertrouwen zullen de nachtmerries vanzelf weggaan."

"Ik weet het", zei ze terwijl ze de details in de kamer opnam. Het kleine nachtkastje met haar mobiel en het allegaartje van opgeschreven notities en berichten voelden vertrouwd aan. Het gekraste mahonie bureau was een oude vriend, net zoals de kleine radio en krant op de vloer. En hoe normaal zag haar oranje jurk eruit, achteloos over de stoelleuning gedrapeerd.

"De dokter vertelde jou precies hetzelfde", begon hij. "Toen wij problemen hadden verbond jij alles dat fout ging met mij, alles dat je pijn deed. En nu wij geen problemen hebben doe je dat nog steeds."

"Niet bewust", zei ze, "ik zweer het, ik ben me er niet van bewust."

"Maar toch blijf je het doen", drong hij aan. "Herinner je nog dat ik wilde scheiden? Dat ik wilde dat je ophield met die gekte in de Bijlmerweide? Dat gedoe met die ringslangen en, laten we eerlijk zijn, het samenzijn met al die mannen? Hoe noemde je die? Vrijwilligers om broedplaatsen voor slangen te maken!" Hij nam even adempauze. "Je begon mij te haten toen ik met andere vrouwen ging. Dat heeft zijn prijs. Jouw haat is na onze verzoening gebleven."

"Het waren mannen en vrouwen", beklemtoonde zij. "En ik heb je nooit gehaat."

"Maar je bleef naar die bijeenkomsten gaan terwijl je wist dat ik het niks vond."

"En dat begrijp ik nog steeds niet. Maar misschien ben je hopeloos jaloers."

Hij zuchtte. "Je bent niet eerlijk. Dat dubbelzinnige gedoe met die slangen moest ophouden."

Zij glimlachte. Zijn jaloersheid, helemaal onterecht, vond ze ergens prettig aandoenlijk.

"Ik ga er niet meer naartoe", concludeerde zij. Zij keek lief naar hem op en de zorgrimpels gleden van haar gezicht af. "Ik ben gek op jou", mompelde zij en streek haar vingers door zijn lichtbruine haar. "Ik zou je nooit laten gaan."

"Inderdaad." Hij glimlachte terug. "Ik wil niet ver-

trekken."

"Je zult me moeten helpen."

"Ik zal mijn best doen." Hij bukte zich voorover en kuste haar licht op de wang. "Maar, liefje, jij zal van die nachtmerries af moeten – waarin ik de hoofdrolspeler ben – want anders –"

"Zeg het niet", fluisterde ze snel. "Ik moet er niet aan denken. En we zijn over het slechte moment heen."

Hij knikte.

"Maar jij hebt gelijk", zei ze, "ik zal een andere psychiater zoeken. Ik kan er niet meer tegen. Die dromen, elke nacht weer."

"En ze worden erger", herinnerde hij haar aan, fronsend. "Eerst was het zo nu en dan maar nu is het elke nacht. Binnenkort, als je er niets aan doet, zal het –"

"Begrepen", zei ze. "Praat er niet meer over."

"Ik moet wel. Ik maak me zorgen. Als deze slangenfixatie aanhoudt, vrees ik dat jij een dezer nachten, terwijl ik slaap, met een mes mijn keel opensnijdt."

"Dat nooit", vertelde ze hem. "Maar praat er niet over. Ik wil het vergeten. Ik geloof niet dat het weer zal gebeuren. Denk je ook niet?"

"Ik hoop van niet", zei hij.

Zij reikte over hem heen en deed het licht uit. Zij kuste hem en deed haar ogen dicht.

Na enkele minuten draaide ze zich op haar zij. Een half uur later draaide ze zich weer om, zei iets onverstaanbaars en was stil. Twintig minuten later schudde ze even haar schouder maar voor de rest bewoog ze niet.

Haar man was een donkere gedaante naast haar, leunend op een elleboog. Hij lag in het donker te denken, luisterend naar haar ademhaling, hoorde het tikken van de klok. Vervolgens rekte hij zich helemaal uit.

Langzaam kroop zijn hand naar zijn kussen en trok er een lange schoenveter onderuit. Voorzichtig trok hij de spreij opzij. Zachtjes keerde hij zich naar haar toe met de schoenveter, verzekerde hij zich van haar diepe slaap. Hij legde de veter tegen haar arm. Heel langzaam, een seconde per centimeter, trok hij de veter over haar arm.

Al spoedig begon zij zachtjes te jammeren.